

POWER-DESIGN

De sidste og de første

Sådan skal de sidste blive de første, og de første blive de sidste...

Birgit Lynge

2012

Sådan skal de sidste blive de første, og de første blive de sidste...

Alt for længe var hun i mørket og i intetheden.

Det er hendes opfattelse. Men sandheden er, at tiden var en ikke-eksisterende størrelse, så "alt for længe" blev til et sekund. Et sekund blev til en tid, hvor hun lærte at føle sig tryk ved mørket – livmodermørket. Måske tryggere her end ude i lyset?

Fødes skulle hun, og født blev hun med ti minutters forsinkelse.

Alt var klar, ja alle ressourcer var endog brugt op. De var blevet brugt til at føde hendes tvilling: et drengebarn.

Moderen vidste ikke, at der var flere børn i spil ud over de tre, hun allerede havde derhjemme.

Lægen vidste det heller ikke før i det øjeblik, hvor byrden viste sig at gemme endnu et menneskebarn. Og sensation var det på dette lille sygehus, hvorfor da også tolv lægestuderende blev adviseret om det forestående.

- Vi har en tvillingefødsel lige om hjørnet. Skynd jer!

Og der stod de alle i udkanten af projektørlyset og tog imod den yndigste lille pige. Det vil sige, lille var hun slet ikke. Vel nærmest stor, sammenlignet med den lille splejs af et drengebarn, der havde banet vej for hende.

Hun var endog så uberørt, som man overhovedet kan være som nyfødt, for ingen havde kendt til hendes eksistens, og alt lå åbent, så hun med plads og rum omkring sig kunne entrere gennem fødselskanalen... Drengen havde åbnet alle døre for hende.

- Hende har vi ikke råd til, sagde hendes omtågede fru Moder, der med gru vidste, hvor mange munde mejeribestyrerens løn med hendes store arbejdsindsats skulle mætte.

Hun havde nu givet alt, hvad hun havde i sig. Alle kræfter var gået til at føde den lille dreng. Derfor kunne hun ikke mere.

Ætærtågen fik tag i hende, og hun var nærmest fraværende, da den lille pige ved Guds hjælp tog over... Åh, det var dér, i dette øjeblik, hun første gang oplevede, at Gud holdt hende i hånden altid.

Plads havde der ikke været meget af, for han fyldte trods alt, hvad en sådan lille dreng fylder.

Næring havde hun lært sig selv at tage, hvorfra den var at få. Tage hvad der var for at overleve.

Roen havde hun i sig, og den vandt som oftest over den turbulente uro omkring hende.

Hun kunne klare sig med lidt, men hun elskede at boltre sig i overflod. Overflod af tid, af kærlighed, af ro og rigdom – af guddommelighed.

Men intet af dette ventede hende derude i lyset.

Skulle hun blive inde i mørket?

- Nej, det ville da være den visse død. Og hun elskede jo lyset og mændenes magnetisme og kærlighed.

Her stod de så de tolv mandlige lægestuderende med deres åbne hjerter helt oppe i øjnene. De havde aldrig før set noget lignende: en tvillingefødsel! En lille pige der nu, efter drengen, kom smuttende ganske ubesværet gennem den fineste olie – jomfruolie – og rigeligt af den.

Det var dybt erotisk... med al den hvidlige smørelse og slet ingen friktion.

Ingen modstand.

Kun hengivelse forårsaget af – overgivelse.

Bunden var dog nået i ressourcemæssig henseende.

Som umiddelbart efter en orgasme, hvor alt stråler i alle regnbuens farvenuancer og de involverede er ét hele. Ingen véd hvor den ene slutter og den anden begynder. For der er ikke nogen adskillelse.

Men der var intet tilbage. Moderen var "tom". Kræfterne brugt op. Ingenting var der. Kun to små nyfødte børn. Én af hvert køn. Og en af æter bedøvet moder. Samt en fraværende far. Fraværende på grund af arbejdets opslugende virkning også på hans kræfter.

- Tømt og nu tom.

Hvor skulle ressourcerne komme fra?

Hvor skulle det alt sammen komme fra, tiden, hænderne, kræfterne, pengene?

Ordene væltede frem i den nybagte faders hoved:

Økonomi. Oeconomia. Husbestyrelse. Ledelse. Husførelse. Forvaltning.

– Menneskenes virksomhed for at tilfredsstille deres materielle behov.

Læren om denne virksomhed ventede dem derude. En hensigtsmæssig forvaltning og sparsommelighed var behøvet. En hensigtsmæssig tilrettelægning med planer og systemer var aldeles nødvendig for at finde glæde i denne familieforøgelse fra fire til seks. To munde mere at mætte. To bleer mere at skifte. To sjæle mere at stimulere.

Deres ansvarlighed blev til stress.

- Nej, pyh ha, ikke mig.

Deres tempo for at nå "det hele" blev til overfladiskhed.

- Nej, for Guds skyld, ikke mig.

Deres spareiver for at få alt til at række blev til smålighed.

- Nej, føj da, ikke mig.

Deres træthed blev til uopmærksomhed.

- Nej ellers tak, ikke mig.

Jeg "nøjes med" at takke for livet!

De mange gange NEJ tændtes som lysende neonlys i den lille piges hjerne. Det var en farverig tåge, men dog en tåge, hun havde til opgave at opløse.

Kan jeg mon nå at ombestemme mig?

Kan jeg nå at indgå et kompromis?

Kan jeg nå at slutte en ny overenskomst?

- Jeg forsøger mig tres år senere med følgende nyskrevet grundlov gældende for mig alene:

Jeg accepterer at være økonomisk ansvarlig, for netop at undgå stress...

Jeg sætter mit tempo op, for netop at nå det hele.

Jeg sparer, hvor jeg kan, for netop at opnå overskud og nok at give af.

Jeg hviler mig, når det er behøvet, for netop at have fuld opmærksomhed på det, jeg vælger at gøre og tage del i.

Jeg takker i tilgift for det, der er mig givet.

Jeg vil aldrig mere "gøre vrøvl", men "gøre noget" for at skabe forvandling i kærlighedens navn.

Udtrykket "*Sådan skal de sidste blive de første, og de første de sidste*" er slutningen af lignelsen om arbejderne i vingården, som er at finde i Bibelen: Mattæusevangeliet 20, 1-16. - Udtrykket er således vers 16.